

Sygn. akt VIII GC 509/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Patrycja Baranowska

Protokolant Anna Galara

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C. (1)

przeciwko D. K.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda M. C. (1) na rzecz pozwanej D. K. kwotę 3.617,00 zł (trzech tysięcy sześciuset siedemnastu złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 509/14

UZASADNIENIE

W dniu 12 listopada 2014 roku powód M. C. (2) złożył pozew o zasądzenie od pozwanej D. K. prowadzącej działalność gospodarczą (...) P. w G. na jego rzecz kwoty jednokrotnego wynagrodzenia za nielegalne wykorzystanie utworu w postaci treści zamieszczonych na stronie internetowej(...) będącej własnością powoda, tj. zdjęć i motywów w wysokości 51.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2014 roku.

Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając zgłoszone żądanie powód wskazał, że w dniu 20 września 2013 roku pozwana przeniosła na powoda prawa autorskie majątkowe do m.in. domeny (...) wraz ze znajdującymi się tam podstronami, jak również wszelkimi zamieszczonymi w wyżej wymienionych miejscach treściami, obrazami i grafikami. Powód wskazał, że w czerwcu 2014 roku zauważył, że pozwana wykorzystuje, tj. używa na swojej stronie internetowej (...) motywów w postaci zdjęć i wizualizacji, do których autorskie prawa majątkowe posiada powód. Powód wskazał, że po przekazaniu pozwanej informacji w tym zakresie, pozwana potwierdziła zarzut powoda wskazując, że ma prawo korzystać z w/w treści.

W odpowiedzi na skierowane przez pełnomocnika powoda wezwanie do zaprzestania naruszeń i zapłatę potrójnego wynagrodzenia za nielegalne wykorzystanie utworu w wysokości 153.000,00 zł, pozwana odmówiła zapłaty wskazując, że usunęła treści ze swojej strony.

Powód, jako podstawę prawną roszczenia wskazał art. 78 i 79 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. z 2006 r., nr 90, poz. 631).

W odpowiedzi na pozew pozwana D. K. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana wskazała, że powód nie wykazał jakie dokładnie naruszenie miało miejsce. Również w piśmie z dnia 23 czerwca 2014 roku nie wykazano, z których materiałów i zdjęć korzystała pozwana.

Pozwana podała, że przy sprzedaży tego samego produktu używa się podobnej kolorystyki i stylu, zaś pozwana posiada prawo ochronne do znaku towarowego słowno- graficznego „Q. A.”, jak również prawo sprzedawania jako wyłączny dystrybutor na rynku polskim oraz UE produktu „ (...) A.”. Strony internetowe muszą posiadać ten sam charakter i tworzyć spójny wizerunek marki.

Powołując treść art. 79 ust.1 pkt 3b ustawy o prawie autorskim i prawach pozwana wskazała, że wynagrodzenie stosowne w rozumieniu powołanego przepisu to takie wynagrodzenie, jakie otrzymałby autor (autor opracowania zależnego), gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia.

Pozwana podniosła, że powód zakupił od niej stronę składającą się z ośmiu podstron, zawierającą bardzo dużą ilość tekstu, grafiki i podstron. Pozwana wskazała, że na dowód naruszeń do pozwu zostały dołączone printscreeny z prawdopodobnie z dwóch internetowych pozwanej. Jako jedyny wspólny element pozwana zauważyła zdjęcie sportsmenki „dla sportowców” i które od razu, po piśmie powoda z dnia 23 czerwca 2014 roku zostało usunięte ze strony firmy pozwanej.

Zdaniem pozwanej żądana kwota jest nieadekwatna do potencjalnego naruszenia i wynagrodzenia, które powód uzyskałby za udostępnienie jednego zdjęcia.

Podkreślono, że umowa z dnia 20 września 2013 roku dotyczyła sprzedaży strony internetowej, czyli zarówno korzystania z określonej domeny jak i koncepcji strony, układu graficznego, jak również wypracowanej wcześniej renomy domeny i samej idei sprzedaży i reklamy produktu. Tak więc w ocenie pozwanej powód wystąpił z żądaniem całkowicie nieadekwatnym do skali rzekomego naruszenia i nie udowodnił jakiej wysokości otrzymałby wynagrodzenie tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Podano również, że dochodzone roszczenie nie ma na celu ochrony praw autorskich a jest faktycznie roszczeniem o zwrot sumy zapłaconej przez powoda pozwanej z tytułu umowy z dnia 20 września 2013 roku.

W dalszej części uzasadnienia pozwana opisała działania powoda zmierzające do nakłonienia kontrahenta niemieckiego do zerwania współpracy z pozwaną.

W piśmie z dnia 7 kwietnia 2015 roku strona powodowa podtrzymała stanowisko w sprawie i wskazała, że prawo żądania wielokrotności wynagrodzenia przysługuje za sam fakt nielegalnego wykorzystania utworu, bez względu na czas jego wykorzystywania i obszar i nie podlega ono miarkowaniu z uwagi na wykorzystanie zaledwie jego części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 września 2013 roku pomiędzy D. K., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) P. a M. C. (2), prowadzącym działalność gospodarczą o nazwie (...) .pl zawarta została umowa sprzedaży praw autorskich do strony internetowej pod adresem: (...) wraz ze znajdującymi się podstronami, takimi, jak: „Dla kogo”; O (...); „Gdzie kupić”; (...); (...). Pozwana oświadczyła, że przysługują jej prawa autorskie do w/w strony jak również do wszystkich zamieszczonych na tej stronie treści, obrazów i grafiki.

W §4 wskazano, że sprzedającemu przysługuje prawo ochronne na znak towarowy: (...), zaś umowa nie przenosi praw na kupującego do w/w znaku towarowego.

Na mocy umowy pozwana udzieliła powodowi nieodpłatnej, niewyłącznej i nieprzenoszalnej licencji do korzystania z w/w/ znaku towarowego na terminie całego świata, w okresie 12 miesięcy od dnia przeniesienia majątkowych praw autorskich wyłącznie w zakresie promocji i reklamy napoju A. Q. na następujących polach eksploatacji:

- w zakresie utrwalania i zwielokrotniania znaku – wytwarzanie określona techniką egzemplarzy, w tym techniką drukarską, reprograficzną, zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową,
- w zakresie obrotu oryginałem albo egzemplarzami, na których znak utrwalono- wprowadzanie do obrotu, użyczenie lub najem oryginału albo egzemplarzy,
- w zakresie rozpowszechniania znaku w sposób inny niż powyżej- publiczne wykonanie, wystawienie, wyświetlenie, odtworzenie oraz nadawanie i reemitowanie, a także publiczne udostępnianie znaku w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp.

Zgodnie z §5 kupujący zobowiązał się uiszczyć na rzecz sprzedającego wynagrodzenia z tytułu nabytych autorskich praw majątkowych w wysokości 51.000,00 zł plus VAT.

Nadto w §7 strony przewidziały karę umowną.

Umowa zawarta została w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Natomiast do spraw nieuregulowanych w umowie, a dotyczących jej przedmiotu, mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. z 1994 r., Nr 24, poz. 83 z póź, zm.), a także przepisy kodeksu cywilnego.

Dowód: umowa k. 9-13,

W dniu 1 października 2013 roku strony podpisały Aneks nr (...) do umowy, którym zezwolono na przeniesienie przedmiotowych praw majątkowych na spółki kapitałowe lub osobowe, w których uczestniczy kupujący.

Dowód: aneks nr (...) k. 14

W listopadzie 2013 roku pozwana zwróciła się do powoda o zaprzestanie działań mających na celu nabywanie(...)A. bezpośrednio od producenta. Powyższe działanie poprzedziła korespondencja pozwanej z kontrahentem niemieckim.

Dowód: pismo z dnia 26 listopada 2013 roku k. 66-67,

W dniu 30 stycznia 2014 roku pozwana skierowała do powoda wezwanie do zaprzestania naruszania prawa podnosząc, że działania jego naruszają ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Dowód: pismo z dnia 30 stycznia 2014 roku k. 76-81,

W dniu 26 marca 2014 roku powód złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 20 września 2013 roku.

Dowód: pismo z dnia 26 marca 2014 roku k. 82-85,

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 11 kwietnia 2014 roku, pozwana wskazała, że oświadczenie o potrąceniu jest bezzasadne, albowiem brak jest jakichkolwiek wad prawnych i fizycznych zarówno umowy sprzedaży strony internetowej jak również sprzedaży palet wody A. Q..

Dowód: pismo z dnia 11 kwietnia 2014 roku k. 86-91,

Pismem z dnia 23 czerwca 2014 roku pełnomocnik powoda zwrócił się do pozwanej z żądaniem zapłaty potrójnego wynagrodzenia w wysokości 153.000,00 zł za nielegalne wykorzystanie utworu- treści zamieszczonych na stronie internetowej będącej własnością powoda.

Pełnomocnik powoda wskazał, że w okresie maja 2014 roku powód zauważył, że pomimo przeniesienia na niego majątkowych praw autorskich pozwana korzystała z nich i je rozpowszechniała bez zgody powoda. Potwierdzeniem tego faktu jest również mail przesłany przez pozwaną do powoda, w którym pozwana potwierdza fakt korzystania ze zdjęć i materiałów, do których prawa posiada pozwany.

Dowód: pismo z dnia 23 czerwca 2014 roku k. 15-16, 51-52,

W odpowiedzi na powyższe pismo pełnomocnik pozwanej podniósł, że nawet, gdyby przyjąć, że doszło do naruszenia majątkowych praw autorskich żądana kwota jest drastycznie wyolbrzymiona , brak jest jakiegokolwiek oparcia w przepisach oraz stanie faktycznym.

Wskazano, że pozwana nadal posiada prawo ochronne do znaku towarowego słowno- graficznego „ (...)” jak również prawo sprzedawania produktu „ (...) A.”. Wobec czego jest uprawniona do prezentowania go m.in. poprzez opisywanie jego właściwości i jego pochodzenia zgodnie z księgą znaku towarowego.

Pełnomocnik podkreślił, że w piśmie z dnia 23 czerwca 2014 roku powód zażądał kwoty 153.000,00 zł, co stanowi trzykrotność ceny zapłaconej przez niego z stronę internetową. Umowa opiewała na kwotę 51.000,00 zł. i kwota ta była ceną w rozumieniu art. 535 k.c., a nie „wynagrodzeniem”.

Zdaniem pełnomocnika pozwanej nie wykazano, jaki konkretnie treści/materiały są według powoda podobne na obu stronach. Jedynym tym samym elementem na obu stronach jest zdjęcie sportsmenki. Natomiast są tam umieszczone zupełnie inne treści.

Nawet przy przyjęciu, że doszło do naruszenia praw autorskich, to wskazanie trzykrotności wynagrodzenia za użycie jednego elementu grafiki (sportsmenki) przez krótki okres czasu nie może zostać wycenione jako trzykrotność „stosownego wynagrodzenia” w rozumieniu art. 79 prawa autorskiego.

Stosowne wynagrodzenie oznacza kwotę, którą realnie otrzymałby twórca (ewentualnie właściciel majątkowych praw autorskich) od podmiotu trzeciego, gdyby zawarł z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia. Nie sposób przyjąć, że przyznanie licencji na korzystanie ze zdjęcia sportsmenki jest równoznaczne z ceną zapłaconą za całą stronę. Cena tego zdjęcia wynosiła 41,00 zł.

Dowód: odpowiedź na pismo z dnia 23 czerwca 2014 roku k. 17-19, k. 54-57,

W korespondencji mailowej pozwana poinformowała powoda, że wszelkie zdjęcia materiały reklamowe znajdują się w księdze znaku towarowego, w związku z tym przysługuje jej prawo używania zdjęcia ze sportsmenką. Wskazała, że zlikwidowała zdjęcie ze swojej strony.

Dowód: mail z dnia 10 czerwca 2014 roku k. 20,k. 93,

Za pośrednictwem strony (...) pozwana sprzedaje produkt o nazwie A. naturalny napój prozdrowotny z koenzymem (...). Reklamując napój używała zdjęcia przedstawiającego sportsmenkę.

Dowód: printscreen strony internetowej k. 25,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowił art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Zgodnie z treścią powołanego przepisu uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosowanego wynagrodzenia, które w chwili jego naruszenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Dla ewentualnej pozytywnej oceny przedmiotowego roszczenia konieczne było rozstrzygnięcie trzech zasadniczych kwestii: po pierwsze wymagane było ustalenie, że strona internetowa jest utworem w rozumieniu art. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych; po drugie, należało ustalić, iż pozwana bezprawnie naruszyła prawa autorskie powoda; po trzecie, konieczne byłoby ustalenie wysokości wynagrodzenia, jakie należałoby się stronie powodowej na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy.

Istotną kwestią jest ustalenie czy strona internetowa może być utworem, a co za tym idzie, czy przysługuje jej ochrona na gruncie prawa autorskiego.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy prawo autorskie utworem jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci. Przesłanka twórczości jest spełniona, kiedy w wyniku ludzkiej działalności powstaje nowy wytwór intelektu postrzegany subiektywnie. Cecha indywidualności jest związana natomiast z osobą autora dzieła. Określa się ją czasem mianem „piętna osobistego”, jakie zostało odcisnięte na utworze, a które wynika z niepowtarzalnej osobowości autora.

W orzecznictwie trafnie natomiast zwraca się uwagę, że praca intelektualna o charakterze twórczym jest przeciwieństwem pracy o charakterze technicznym, która polega na wykonywaniu czynności wymagających jedynie określonej wiedzy i sprawności oraz użycia odpowiednich narzędzi, materiałów i technologii. Cechą pracy o charakterze technicznym jest przewidywalność i powtarzalność osiągniętego rezultatu. Tymczasem proces tworzenia, w przeciwieństwie do pracy technicznej, polega na tym, że rezultat podejmowanego działania stanowi projekcję wyobraźni osoby od której pochodzi, zmierzając do wypełniania tych elementów wykonywanego zadania, które nie są jedynie wynikiem zastosowania określonej wiedzy, sprawności, surowców, urządzeń bądź technologii. W tym ujęciu twórczość, jako angażująca wyobraźnię twórcy, ma charakter subiektywny. Z tego względu przyjmuje się, że nie jest utworem w rozumieniu prawa autorskiego opracowanie stanowiące jedynie zastosowanie wiedzy technicznej, choćby wysokospecjalistycznej, jeżeli jego treść jest z góry zdeterminowana obiektywnymi warunkami i wymaganiami technicznymi oraz charakterem realizowanego (rozwiązywanego) problemu (zadania) technicznego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 listopada 2006 roku, I ACa 490/06 , LEX nr 298567).

Niewątpliwie strona internetowa stanowi utwór, podlegający ustawowej ochronie. Biorąc pod uwagę, że przy tworzeniu stron www występuje wystarczająco duży zakres swobody działania, zazwyczaj możliwe jest przypisanie im twórczego i indywidualnego charakteru, a w konsekwencji – ochrony prawnoautorskiej. Należy jednoznacznie stwierdzić, że utworem w rozumieniu przepisów u.p.a. może być strona internetowa pojmowana jako pewna całość jak również jej poszczególne elementy. Od strony technicznej będą to kody źródłowe, wynikowe oraz bazy danych, a od strony wizualnej: teksty, materiały graficzne, animacje, sekwencje dźwiękowe, itp. Ponadto, ze względu na sposób wykonania serwisu internetowego można wyodrębnić takie, które stanowią utwory samoistne oraz niesamoistne (zob. J. Barta, R. Markiewicz, „Prawo autorskie i prawa pokrewne”, Warszawa 2008, s. 32).

Podkreślenia wymaga, że w istocie to twórcy przysługują autorskie prawa majątkowe do utworu, to jest wyłączone prawo do korzystania z utworu i rozporządzenia nim na wszystkich polach eksploatacji oraz wynagrodzenie za korzystanie z utworu (art. 17 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych). Zgodnie z art. 41 wyżej wymienionej ustawy twórca może jednak w drodze umowy przenieść na inną umowę autorskie prawa majątkowe lub też udzielić zgody na korzystanie z utworu innej osobie.

W pozwie powód wskazał w sposób bardzo ogólny, że pozwana używa na swojej stronie internetowej motywy w postaci zdjęć i wizualizacji, do których prawa autorskie majątkowe posiada powód. Z treści korespondencji prowadzonej przez strony wnika zaś, że pozwana, która również posiada prawo sprzedaży produktu „ (...) A. ”, umieściła na swojej stronie internetowej postać sportsmenki będącej elementem grafiki występującym na stronie internetowej powoda.

Bezsporne było, że w przedmiotowej sprawie doszło do zawarcia pomiędzy stronami umowy, której przedmiotem było przeniesienie autorskich praw majątkowych do strony internetowej (...) wraz z podstronami, jak również do wszystkich zamieszczonych w wyżej wymienionych miejscach treści, obrazów i grafiki.

Domagając się zasądzenia kwoty strona powodowa nie wskazała przede wszystkim do jakiego naruszenia doszło. W pozwie powód podał bowiem w sposób bardzo ogólny, że pozwana używa na swojej stronie internetowej motywy w postaci zdjęć i wizualizacji, do których prawa autorskie majątkowe posiada powód. Z treści korespondencji prowadzonej przez strony wnika zaś, że pozwana, która również posiada prawo sprzedaży produktu „ (...) A. ”, umieściła na swojej stronie internetowej postać sportsmenki będącej elementem grafiki występującym na stronie internetowej powoda.

Powód w żaden sposób nie wykazał, że doszło do innych naruszeń. Zgodzić się w więc należy ze stanowiskiem pozwanej zawartym w odpowiedzi na pozew, że zakres naruszeń, wbrew dyspozycji art. 6 k.c., nie został przez powoda wykazany, zaś ogólne wskazanie, że doszło o naruszeń w postaci wykorzystania „motywów w postaci zdjęć i wizualizacji” nie jest wystarczające do udowodnienia naruszenia prawa autorskiego.

Tak więc uznać należało, że wykazany w niniejszym postępowaniu zakres naruszenia obejmował niewielki fragment (biorąc pod uwagę zawartość strony internetowej składającej się z 6 podstron, i zawierającej bardzo dużą ilość tekstu, grafiki i podstron) grafiki ze strony internetowej będącej przedmiotem umowy zawartej pomiędzy stronami.

Podstawową przesłanką świadczenia na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b powołanej powyżej ustawy jest bezprawne naruszenie autorskich praw majątkowych. Należało więc ustalić, czy naruszenie dokonane przez pozwaną było zawinione.

Zgodnie z §1 b. w zw. z § ust.1 pozwana przeniosła na powoda prawa autorskie majątkowe do strony internetowej wraz ze znajdującymi się podstronami, jak również do wszystkich zamieszonych w wyżej wymienionych miejscach treści, obrazów i grafiki.

W rozpoznawanej sprawie, skoro pozwana korzystała z elementu strony internetowej (zdjęcia), do której autorskie prawa majątkowe nabył powód i bez jego zgody, to co do zasady można przypisać jej bezprawne naruszenia autorskich praw majątkowych. Pozwana nie wykazała bowiem, że uzyskała od powoda zgodę w tym zakresie.

Powód nie sprostał jednakże obowiązkowi wykazania wysokości przysługującego mu z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych roszczenia, co czyniło powództwo nieuzasadnionym.

Powód wystąpił przeciwko pozwanej z żądaniem zasądzenia kwoty 51.00000 zł, która to kwota odpowiadała wynagrodzeniu uiszczonemu przez powoda z tytułu sprzedaży/przeniesienia majątkowych praw autorskich do strony internetowej.

Podkreślić jednak trzeba, że przedmiotem niniejszego procesu nie było roszczenie o zwrot ceny wobec odstąpienia powoda od przedmiotowej umowy, lecz żądanie zapłaty świadczenia przewidzianego w art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych, będącego formą zryczałtowanego odszkodowania za naruszenie autorskich praw majątkowych.

Zgodnie z treścią powołanego przepisu uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosowanego

wynagrodzenia, które w chwili jego naruszenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu, przy czym przez pojęcie „stosownego wynagrodzenia” z przywołanego przepisu należy rozumieć wynagrodzenie, jakie otrzymywałby uprawniony, gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia.

Zgodnie z wyr. SA w Warszawie z 30.10.1998 r. (I ACa 857/98, niepubl.) "artykuł 79 ust. 1 PrAut zawiera pojęcie "stosowne wynagrodzenie z chwili jego dochodzenia". Dokonując jego wykładni, zważyć należy, że wynagrodzenie z natury rzeczy stanowi ekwiwalent, zapłatę. Powinno zatem uwzględniać zakres wykorzystanego cudzego prawa oraz korzyść wynikającą z tego faktu.

W tym zakresie powód nie podjął żadnej inicjatywy dowodowej, nie wykazał jakie wynagrodzenie otrzymałby za korzystanie z utworu w postaci „zdjęcia sportsmenki”.

Mając na uwadze powyższe powództwo niniejsze podlegało oddaleniu, co znalazło wyraz w pkt I sentencji.

O kosztach procesu należało orzec na podstawie art. 98§ 1 k.p.c. Zgodnie z jego treścią strona przegrywając sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej ochrony (koszty procesu). Na koszty należne stronie pozwanej złożyła się kwota 17,00 zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego oraz wynagrodzenie dla reprezentującego pozwaną radcy prawnego. Wysokość wynagrodzenia wynika z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490- wyciąg).

Sygn. akt VIII GC 509/14 S., (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)